
TRIBUNA

Dolors Llobet
Portaveu de CC.OO. de Catalunya

Final d'etapa

El 30 de juny ha finalitzat el període d'implementació de la reforma de la llei de Caixes que, amb la creació de les fundacions bancàries, va separar definitivament l'activitat financera dels bancs de l'activitat de l'obra social. Es consolida així la desaparició d'un model de banca social diferent quant a la seva activitat financera i obra social i a la composició dels òrgans de govern.

Les caixes d'estalvis catalanes, pels seus orígens fundacionals, han estat entitats arrelades a la societat i al territori on estaven implantades i comptaven amb uns òrgans de govern formats per representants de les entitats, les administracions locals, dels impositors i dels treballadors i treballadores. Un model diferenciat de la resta de l'Estat, on, en algunes caixes, la presència dels partits polítics les va fer més exposades a les disputes i interessos electorals o a pràctiques de finançament il·legal.

La crisi financera va evidenciar la mala gestió d'algunes entitats i les deficiències en la supervisió del Banc d'Espanya, que no va detectar a temps el creixement exponencial del crèdit hipotecari, la sobrevaloració de les taxacions i la relaxació de les garanties per a la concessió d'hipoteques. I també va posar al descobert males pràctiques i casos de corrupció que han portat que amb diners públics, és a dir, de tota la ciutadania, s'hagin hagut de rescatar algunes entitats.

Però no totes les caixes eren iguals ni totes havien actuat de la mateixa manera i, per això, encara avui, i després dels canvis legislatius, sobreviuen 10 de les

---

“La reforma de la llei de Caixes pot comportar més prioritat per a l'accionista en detriment del retorn a la societat”

---

45 entitats, encara que amb formats diferents. La reforma de la llei de Caixes ha significat la pràctica desaparició d'aquestes amb la creació de les fundacions bancàries que ha separat l'activitat financera, que ha passat als bancs, de l'activitat de l'obra social, que ha quedat sota el control de les fundacions.

El nou model també ha canviat la composició dels òrgans de govern, separant les funcions del patronat de les fundacions i dels consells d'administració dels bancs i establint incompatibilitats entre ser membre del patronat i conseller del banc, al contrari del que passa amb la resta de societats anònimes, on els accionistes poden ser membres dels consells de les empreses participades. Alhora que amb l'argument de guanyar professionalitat es dona una funció rellevant als consellers independents en detriment dels i les representants d'interessos col·lectius com existia en les antigues caixes.

Increment de l'exclusió financera, més prioritat del retorn a l'accionista en detriment del retorn a la societat, menys recursos per a l'obra social i menys control social són alguns dels riscos que pot comportar aquesta reforma. Caldrà pressionar per minimitzar-los.